

EMBER

Az ember nem illik ide,
elég lett volna Isten
gyönyörködni delfinek, impalák lendületében,
kolibrik virágzó színeiben,
méhrajok okosságában,
galaktikai geometriákban, mikronok erőiben,
dzsungelsűrűben, hegységek és óceánok fesztávjában,
jégbarlangok tükörijátékaiban –
túlfutott
a teremtés a tragédiáig,
hiába villódzó metropoliszok és merengő bazilikák,
lármás kikötők és nyájas falvak a völgyben,
dőre a vers, az orgonazene,
tudások, erkölcsök, szerelmek,
mert a magát egészen feláldozó hűségét kivéve
minden árnyék idomtalan, iszonyú, és hát
mindenki meghal.

Szuly Gyula

MÉG JÓT TESZEK VELED

Higgyek neki? Még nem hiszek.
Változott? Én nem változok meg.
Gondol-e rám? Gondolja-e,
hogymit forralok magamban,
ájtatos előkészület?

Kályha tüzeit átforgató vas
tompán elhajlított hegye
– ennél korszerűbb fegyverem nincs –,
megyek a süket éjszakába
imbolygó cél felé veled.

Látják? Senki sem figyel rám,
míg léptem ilyen csoszogás.
Valamennyi időt lekéstem,
ő talán régóta nem él már,
amit örökül hagyott bennem,
ezt talán meg sem érti más.

Még itt vagyok. Ő magasan van?
Kívánjam, hogy bár élne még,
és bukjon meg az év vasamban?
Így fejezze be életét?

Ítétek már felőle ott fenn?
M megbánva mindent, boldog ott,
ahol ma van, él üdvösségben,
vagy talán mégis kárhozott,
mert meg se bánta tetteit?
Hogy üdvözölhetett, ki engem
itt bűnös gondolatra vitt?

Mindegy. Lehet, hogy odaát van,
nem hozza hírért semmi szél.
Mi szél is szólhatna felőle?
Ha én nem ébresztem – ki tudja? –,
talán már odaát sem él.

Durs Grünbein

VERSEI

Durs Grünbeint (1962, Drezda) már 1988-ban, amikor a Suhrkamp kiadónál megjelent első verskötete, a GRAUZONE MORGENS (SZÜRKEZÓNA REGGEL), az új német líra kiemelkedő tehetségeként üdvözölte a kritika. Újabb kötetekben: SCHÄDELBASISLEKTION (KOPONYAALAP-LECKE, 1991), FALTEN UND FALLEN (REDŐK ÉS CSAPDÁK, 1994), DEN TEUREN TOTEN (A DRÁGA HALOTTAKNAK, 33 epitáfium, 1994, 1996) a közelmúlt történelmének produktív elfelejtését gyakorolja. „Körkö-

rös nyíltság, ösztönös éberség egy tárgyi világban, ahol az Én milliószor szétbomlik és feloldódik ingerek sokféleségében... Az új művészeknek nincs már programja, hanem csak idegei és finom érzéke a koordinátákhoz... Minden, ami egykor az exkluzivitást szavatolta – stílus, téma, nagy gesztusok, kifejezés –, ennek a kóborlónak a szemében kárhozatos, nekrofil, öreges élvezkedés”, írja.

Egyéb díjak mellett 1995-ben, alig harminchárom évesen, a Georg Büchner-díjat is megkapta. 1998 tavaszán, amikor a